

Братска могила.

*Тукъ почиватъ 20 редника
отъ 23-й Шипченски полкъ
паднали въ боя на 2-й ноември 1913 г.*

И нищо по-вече.

Малкото кръстче издигаше мълчаливо главидатата си и тъжно поглеждаше прѣзъ пожълтѣлата трѣва.

Есенното слънце весело грѣеше надъ купчината прѣстъ, по която пълзѣха голѣми и малки бръмбари. Тѣ търсѣха дупки за да проникнатъ дълбоко въ черния гробъ и да закусятъ отъ студениятъ почернѣли тѣла . . .

Тамъ на пролѣтъ ще поникнатъ млѣчно-зелени стѣбла, които ще пуснатъ дълбоко коренитѣ си въ земята, ще се впиятъ въ разложенитѣ тѣла и ще засмучатъ тѣхния сокъ. Тогазъ, на пролѣтъ, по върховетѣ на тѣзи стѣбла ще се разпукнатъ голѣми кърваво-червени цвѣтове, хранени отъ кръвта на падналитѣ герои.

И сутринъ по тѣхнитѣ ясно-зелени листа ще трѣпка сутринната роса, като далечната, скжпа, изпратена отъ тѣхната родина сълза . . .

По нѣкога въ знойни лѣтни дни, когато вътъра тихъ полюшне млѣчно-зеленитѣ стѣбла, тѣ ще наклонятъ червено-кървавитѣ си цвѣтове къмъ студената прѣстъ и ще изпратятъ на бездушнитѣ трупове своята тиха, безшумна цѣлувка . . .

